

Fondator:
G. V. MUNTEANURedacția și Administrația
la Tipografia N. P. PEIU
B A R L A D
Str. Ștefan cel Mare Nr. 17Director:
Prof. C. TH. MOROȘANU

VOCEA TUTOVEI

Foaie de propășire și educație națională
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni
SUB CONDUCEREA UNUI COMITETABONAMENTE:
Pe un an 200 lei
Pe 6 luni 120 „
Autorități și instituții . 500 „
Abonamente de sprijin: Benevol
Anunțuri și reclame, după învoială
Inscris în registrul publicațiilor la Trib.
Tutova, Nr. 1/1941Prim-Redactor:
Preot I. GH. CHIRVASIE

PORUNCA VREMII

Dumnezeu ne-a învrednicit să înfăptuim în parte idealul nostru național. Să ne recâștigăm ceea ce pierdusem și să împăcăm prin asta duhul strămoșilor noștri. Pentru a da strălucire însă pământului dobândit și pentru a fi la înălțimea vremurilor pe care Providența ni le-a încredințat, se cere o încordare în muncă ziditoare din partea tuturor oamenilor ce dețin o mică parte din ceea ce numim autoritate.

S'a vărsat sânge mult pentru eliberarea fraților. Mulți ochi plâng pe cei plecați și mantia durerii investimântă multe inimi. Hidra bolșevică a semănat ruina și multe brațe lipsesc dela brazda cea pururea dătătoare de hrană. Este mult de făcut în toate domeniile. Trebuie o sfortare uriașă pentru ca inima românească, această inimă creatoare și blajină, să poată fi împăcată că și-a făcut datoria. Desigur că Statul va începe refacerea întregii țări în spiritul noii ordini ce se plămădește pentru continentul nostru bătrân. Dar sunt prea mari greutățile pe care Statul le are de biruit. Orânduiala în toate ramurile de activitate cere multă jertfă și mult timp. Este un adevăr de care trebuie să ne pătrundem toți și să nu așteptăm să ne vie totul din partea Statului, care are de făcut atâtea. Generalul nostru conducător și-a „sfărâmat o carieră în țandări” așa cum spune El cu atâta amărăciune și a primit să călăuzească spre izbândă o țară mutilată și ingenuchiată, sfărâmată și dispoiată. Totuși, de dimineață până'n seară și din seară'n dimineață ostenește cu sânge, ca totul să se refacă. Refacerea aceasta cere înainte de toate însă, suflet. Și sufletul nu-l poate da decât Căminul cultural care trebuie să devină celula vie a Neamului nostru. Tot ce este și înseamnă minte și duh în țara asta trebuie să se înregistreze la Cămin. La orașe și la sate priceperea trebuie împreună cu munca destoinică pentru ca să se împlinescă lipsurile pe care le simțim cu toții. Înțeleptul conducător vrea și cere cu toată căldura sufletului lui Mare, obști sătești. Să nu se mai întârzie în formarea lor. Căminul să le înfăptuiască imediat. Obștile vor fi minunea cea mare a schimbării satelor noastre, care spre rușinea tuturor sunt tot în urmă, cu vițel și purcel în casă și cu hârtie în

Cele două diademe

Pleava răsăritului a fost alun-gată dincolo de hotarele de unde venise.

Casele s'au găsit pustite iar locurile unde cei din refugiu au învățat să spună „mamă”, acoperite de scrum. Urmele barbariei.

A rămas însă pământul cu mormintele strămoșilor; a rămas soarele cu zâmbetul lui de totdeauna; au rămas clopotele bisericilor cari să vestească cântecul biruinței; au rămas sufletele pline de bucurie ale fraților scăpați de jugul încașării dușmane; au rămas mormintele voevozilor acoperite de țărâna sacră și deăpururi românească.

Dreptatea care a veghiat la căpătâiul destinului românesc a făcut ca stăpânirea bolșevică asupra Basarabiei și Bucovinei să dureze numai douăsprezece luni.

Tricolorul flutură din nou pe pământul vechilor Basarabi, iar codrii Bucovinei se înfrățesc iarăși într'un entuziasm de nedescris cu stăpânitorii lor de veacuri.

A luat sfârșit durerea despărțirii de scumpul nostru frați, rămași sub călcâiul moscovit și de a căror soartă timp de un an n'am avut nici o știre.

Brava noastră oștire, cot la cot cu glorioasa, pe atâtea fronturi armata germană, a sângerat în lupte grele, dar prin jertfa ei bărbătească a exterminat dintre Prut și Nistru un regim, ce era primejdie de moarte pentru țara noastră.

loc de geamuri. Mahalalele orașelor, acolo unde foiește mizeria și se scaldă viciul împerechiat cu cu toată destrămarea sufletească, trebuiesc cercetate, îndrumate și înălțate la locul ce li se cuvin. Iar mai presus de toate să stea în inimi stâncă neclintită credința noastră ortodoxă, care zugrăvește icoanele în Biserici. Suntem într'un război sfânt și pieptul românesc se sfârteacă pentru Mântuitorul.

Nu mai este permis deci nici unui român de a sta strein față de locașul Domnului. Genunchiul românesc să stea din nou în închinare pe lespezile ctitorilor moșilor și strămoșilor noștri. Iar școala, care înseamnă înainte de toate gând românesc și creștinesc, să fie călăuzită spre aceleași valori eterne ale religiei, dela care vom primi toată învierea de care avem nevoie. Totul să se organizeze prin Căminele Culturale, unde munca poate

Recunoștința noastră trebuie să fie adâncă și sinceră față de toți acei cari prin sacrificiul vieții lor ne-au dat să trăim acest ceas istoric.

Coroana lui Ștefan cel Mare pusă acum un an pe capul tânărului nostru Rege Mihai, și căreia îi lipseau unele petre prețioase, se completează azi prin țintuirea pe vecie a două diademe. Bucovina și Basarabia rupte din coasta sângerată a Moldovei sunt de azi înainte trup și suflet cu țara întregită.

Hodina, turburată un moment, a Voevozilor dela Rădăuți și Putna intră în liniștea veșniciei, și nici odată nu va mai fi turburată.

Astfel că din Ceremuș și până la Mare nu se va mai auzi altă limbă de cât cea a „vechilor cazanii”.

Iar clopotele vor bate mereu peste dureri și bucurii, trezind fiorii chemării și purtându-și dangățul peste dealuri, peste întinsuri spre depărtări, până în inima codrului bătrân, duhovnicul mut al veacurilor în toate nenorocirile și durerile neamului românesc.

Cătușele au căzut, lanțurile s'au rupt, bucuriile năvălesc în suflete, iar din pepturile vitejilor acoperite de glorie, pornește strigătul adevărului și al dreptății românești.

Trăiască Bucovina și Basarabia, scumpele diademe ale coroanei M. S. Regelui Mihai I-ii.

„Vocea Tutovei”

fi controlată și unde strădania poate fi stimulată și încurajată. Altfel se va osteni zadarnic. Multe gânduri bune se vor risipi în van și ceace se așteaptă va întârzia să se înfăptuiască.

Iată de ce începând cu acest număr, ziarul, nostru va oglindi într'o pagină a sa, munca la cămine. Se vor arăta înfăptuirile. Se vor da pe cât priceperea va ajuta, sfaturi și îndemnuri. Conducătorii de cămine vor găsi o lămurire, un imbold și mai presus de toate o dreaptă prețuire a lucrului lor. Țara așteaptă de la noi fiii Ei toată priceperea și tot sbuciumul nostru de mai bine, iar noi suntem datori să-i ascultăm chemarea și să pornim la lucru în cadrul căminelor culturale, în care oricine poate vedea mântuirea Patriei noastre dragi. E porunca vremii și ea se cere înfăptuită cât mai grabnic.

Preotul Ioan Gh. Chirvasie

Cetatea Sufletului

După viguroasa acțiune armată, care a sfărâmat în bucăți hotarele nedrepte, eliberând frați robiți și lărgind cetatea naturală a românismului spre Miază-Noapte și Răsărit, până'n hotarele ei firești, va trebui să urmeze neaparat o a doua acțiune: aceea de apropiere a sufletului basarabean și bucovinean, acea acțiune de întărire a cetății sufletului românesc, fără de care tot ceea ce clădim ca neam, nu poate avea nici o trăinicie.

Acțiunea aceasta este, desigur, una din cele mai grele, căci „singura cetate ce nu se poate lua cu sabia, e sufletul omului” și că, în ceia ce privește apropierea sufletelor, „linia dreaptă e drumul cel mai scurt între două puncte și cel mai lung între două suflete”, după cum spune N. Iorga. Ceiace înseamnă că o acțiune de apropiere și de întărire a sufletului românesc, nu se va putea face așa ușor cum poate s'ar crede, ci cu trudă și muncă de fiecare ceas și într'un timp a cărui lungime e greu de precizat. Oricum ar fi însă, acțiunea aceasta trebuie să înceapă, căci „țaria celății naturale a românismului, depinde în primul loc de țaria celății sufletului românesc.

Va fi nevoie, firește, de o acțiune neîntreruptă și sârguitoare, metodică și fără echivocuri. Nu ca de rândul întâi, când n'am prea avut ca obiectiv suprem cetatea sufletului, pe care am crezut-o cucerită cu promisiuni adesea neimplinite și cu lucruri care nu i-au mers totdeauna la suflet fratelui basarabean și bucovinean. N'am știut că drumul drept între două suflete este cel mai lung, din care cauză am greșit, trebuie s'o recunoaștem.

Dacă așa stau lucrurile, acțiunea aceasta de apropiere și întărire a sufletului românesc, trebuie dusă pe toate căile posibile, ori cât de lungi ar fi ele. Trei ar fi cele mai însemnate din aceste căi. Cea dintâi este calea administrativă. Cel dintâi contact între suflete se ia pe această cale. Va trebui așa dar — și-i îmbucurător că Guvernul se găndește serios la această chestiune — ca administrația să fie cât mai înțelegătoare și mai cunoscătoare a sufletului ce-i este dat să-l apropie. Să știe mai ales să menajeze temelul moral al acestui suflet, căci pentru nimic în lume nu face mai mare caz omul în viață, ca pentru acesta. Deci o administrație cât mai selecționată, cât mai harnică, mai dreaptă și mai nepărtinitoare, cât mai pozitivă favorizând temporizării lucrurilor și a șicanelor de tot felul, cu un cuvânt o administrație capabilă și însuflețită de un ideal, în stare a-și căpăta încrederea și iubirea tuturor, fără de care întreaga acțiune de apropiere și întărire a

continuare în pag. 4-a

„Țiganca”

Câmpul, satul și pădurea de salcâmi de la „Țiganca” își așteaptă mântuirea un an întreg, ca și toată Basarabia și toate țările surori din România Mare, trunchiată și umilită. Minunea mântuirii sună din cerurile albastre de vară dela îndurarea divină, cu izvor veșnic de izbăvire. De acolo bea mereu elixir de bravură și eroism ostășul Român. El se jertfește cu îndârjire, alături de neîntrecuta armată germană, creatoarea Europei de mâine. Urgia dușmană se varsă în potop de furtună la fortăreața străină și de neînving, ascunsă la „Țiganca”.

Zodia cea rea a îndârjit câmpul de acolo să se scalde în sânge de frate uitat în dreptatea lui sfântă. Cazematele rusești s’au tănuțit în dușmănie pentru Român jurat în sacrificiu suprem. Minele și avioanele inebunesc în foc de iad. Ele se potolesc în sânge de vileaz, dat cu seninătate și bună voie pentru patrie, credință și rege. Schizele năruie trupuri ce se clădesc din nou în zid de neînving cu vitejie fără seamăn. Trupul și sufletul de Român întrece și mașina de spart fronturi.

Avântul încercuște „Țiganca”, după retrageri și incertități, cu lanțuri de victorie, jertă din viață, carne, oase, sânge și suflet de erou...

Verigile lanțurilor, de îmbrățișare de pământ străbun, sunt mai tari ca aurul ce se mlădiează fără să se frângă vreodată. Rețeaua lor de jertfă se însufletește cu beteala dela cununia cea de veșnică odihnă și sfântă cheazășie de stăpânire fără sfârșit. Câmpurile se închină în supunere blândă la fiecare fir de iarbă verde, în nădejdi de mântuire.

Satul își ia legământ de adevărată frăție întărită în credința Marelui Dumnezeu și moștenirea cea din părinți în părinți.

Pădurea își scutură salcâmul, ca să-și dezvăluie taina cea vrăjită în mătrăgună de dușman. Dealul se înalță falnic în ropot de ostaș pururea neînfrânt...

Dușmanul se face una cu pământul. Soarele își leagă razele cu cele de lună, ca să-și unească veghea isbânzii finale...

Dezrobirea vine în scântie de fulger și Basarabia, ca și celelalte țări vor străluci în lumina trecutului lui Ștefan cel Sfânt cu mit de legendă. În spitalul de la margine de Bârlad, oraș de unde a fugit frontul cu victorie, răniții se vindecă, găzduți la o școală de fete harnice și lucrătoare, în atmosfera dulce și însoțită între grădini și răcoare, asemenea a celor de munte, cu brad și sănătate. Intre flori, cântece și alinare duioasă, grupuri, grupuri citesc ziare cu vești de bucurie și în inimile lor se scrie legenda eroilor celor cunoscuți și necunoscuți, — cu adevărate slove de eroism și jertfă, — fără de asemănare, ce încearcă să egaleze: Mărășeștii hotăr de neînving al întregirii naționale, cu spărgătorii de fronturi de la „Țiganca”, primul pas de reintregire a neamului Românesc din anul profetic 1941 Iulie în 12.

Marieta L. Creangă
Profesoară

Pune, Doamne, strajă...

Pune, Doamne, strajă gurii mele
Și mă’ndeamnă facerii de bine.
Pașii mei de tină ’nsuflețită
Mi-i îndreptă, Doamne, către Tine.

Pune-mi, Doamne, stavilă ispitei
Și-mi abate duhul rău din cale.
Fă-mă, Doamne, drum spălat de ploaie.
Fă-mă, Doamne, robul vrerii Tale.

Pe săraci trimite-mi-i în poartă,
Soli sfințiți de-a pururi să-mi rămână,
Să le dau din pâinea Ta să guste
Și pe drumul tău să-i port de mână.

Lelița Catrina

Către cerul Tău fără prihană,
Poartă-mi ochii sufletului, Doamne,
Inger bun din ceruri îmi trimite
Să mă ’nchine seara la icoane.

În adânc de noapte rupe-mi somnul
Și-mi închide ochii de fărână:
Nu cumva să uit de Tine, Doamne,
Și cel rău cu mine să rămână.

O aniversare scumpă

Astăzi 15 August se împlinește un sfert de veac dela data când Regele Ferdinand a decretat mobilizarea pentru realizarea vechei năzuinți a poporului românesc: Unirea în cuprinsul aceluiași hotare a tuturor fraților de aceeași lege și de același sânge.

Ziua de 15 August 1916, zi simbolică, creată spre a rămâne deapuri legată de amintirea aceleia ce a văzut în sufletul românesc toată dăruirea în apărarea și căștigarea drepturilor istorice ale poporului nostru, a Marelui Rege Ferdinand, cât și a aceleia ce a fost Regina Maria, tot așa de increzătoare în virtuțile poporului românesc.

Două nume evocatoare de clipe mari, prilejuite de Dumnezeu, unui popor, menit să trăiască ca demn urmaș al vitezelor popoare din care se trage: Daco-tracii și Romanii.

Ziua de 15 August 1916 mai este simbolică și pentru că ea reamintește începutul jertfei celei mari. Jertfa celor 800.000 de eroi presărați pe povârnișurile Carpaților, pentru împlinirea unui crez și a unor idealuri deapuri scumpe.

Elanul și spiritul de sacrificiu cu care poporul românesc s’a aruncat în luptă acum 25 de ani pentru o dreptate sfântă, a fost o cheazășie pe care se reazămă azi feciorii celor 800.000, ce au pornit de asemeni la luptă pentru aceeași dreptate.

A fost hărăzit de Cel a Tot Puternic ca poporul românesc să sângereze ori de câte ori i-a fost pământul cotropit, ori de câte ori i-a fost dat să treacă prin momente de restriște.

Flamurile tricolorului fâlfâie azi pe cetățile de veche strajă ale Nistrului, grație vitejiei urmașilor celor ce, acum 25 de ani, într’un avânt năpraznic, au trecut Carpații.

Și acum ca și atunci jertfa sângelui care a curs și curge pentru apărarea scumpului patrimoniu strămoșesc, ne duce cu gândul că la o sărbătoare aniversară ca cea de azi, lipsesc unia dintre cei mai buni fii ai neamului, cari, cu sângele lor proaspăt au udat pământul scump al Bucovinei și Basarabiei.

În această zi scumpă pentru neamul românesc, gândul nostru trebuie

să se îndrepte cu aceeași pietate și recunoștință către cei 800.000 eroi ai Întregirii, ca și către cei cari au căzut pentru alungarea unui cotropitor sălbatec de pe pământul Hatmanilor lui Ștefan cel Mare.

Astăzi se cuvine să vărsăm lacrimi pe mormintele proaspete ale eroilor cari răsună o simfirie și înlătură o nedreptate, amestecându-și pentru totdeauna trupurile lor cu pământul acestei țări.

Căci ei, eroii de azi, nu se vor mai putea bucura de dragostea ferbinte a părinților, și nici nu vor mai mângâia căpșoarele nevinovate ale propiilor lor copii.

În cinstirea aniversării de 25 de ani dela intrarea în foc a falnicei noastre armate pentru înlăturarea Idealului nutrit de veacuri, să îndreptăm venerația și admirația noastră spre vrednicia eroică a luptătorilor care au mutat hotarul de răsărit al Europei civilizate dincolo de Nistru.

Const. Th. Moroșanu

JURĂMÂNT ȘI AVÂNTENI

Cei din jurul acestui ziar chiar de s’ar sili să-i deie uitării, nu pot înlătura pe „avântenii” cari au onorat coloanele acestei publicații din prima ei epocă de apariție, când a călăuzit pașii atâtor tineri cari și-au oțelit credința și și-au ales drumul în viață. La umbra paginilor și sfaturilor acestui ziar — de-o neîntrecută curățenie și sinceritate sufletească —, risipite cu atâta îmbielșugare, s’au creat numeroase caractere. Colectia, amintirile și vremurile sperau să ne ajute a fixa cadrul fiecărei celule active și epoca dezvoltării ei. Însă până la sosirea aceleia clipe, să încercăm a cerceta fugar, cine sunt „avântenii” și de unde se încărcă ei cu avântul educației patriotice.

Momentul psihologic și locul de naștere al asociației „Avântul” se va putea fixa mai târziu. Amintim numai că între 1900 și 1905, clasele superioare ale liceului „Codreanu” numără o serie de elemente fruntașe ale pregătirii cultural-naționale

practice, cari, deși pe băncile școlii, găseau puteri de expansiune ale forțelor lor sufletești și încercau a pregăti—ei, nepregătiți!—pe mulți din afara școlii. Cu ceia ce acumulasera așa numiții „avânteni” începători ai Bârladului—înrauriți de curentul semănătorist — se simțeau vrednici a se dăruia educației naționale și patriotice înainte de a-și lua bacalaureatul. Ori ce neîncercător găsește dovezi necontestate în colecția acestei foi.

Ar trebui să se lese loc liber glasurilor cari ar putea aduce învinuiri de nepregătire, de anti-patriotism avântenilor cari, de la Bârlad, împânzând țara, au onorat și onorează atâtea servicii publice până la cele mai înalte trepte pe scara socială.

Fenomenul acesta, de sigur, se cere cercetat în amănunțime, spre a i se preciza izvorul. Elevii acelei epoci corespund și unei serii de profesori distinși cari au onorat catedra. Corespund evidențierii cureririlor străine în toate domeniile naționale și cari au avut a se afirma ulterior. Corespund degenerării politicianismului sesizat și de sensibilitatea adolescenților. Corespund atâtor dureri cari ne-au adus în pragul lumii noul care se cere astăzi așezată pe temelii de mai multă dreptate.

Dar se cuvine să cercetăm și cealaltă parte a monedei. În această a doua serie a ziarului „Vocea Tutovei”, cu durere suntem nevoiți să amintim dispariția profesorilor, dispariția avântenilor. Liceul care onora Moldova de jos cu profesorii și absolvenții săi încadrați în puternice asociații patriotice, ajunsese să aibă cea mai originală asociație. — Și apoi orașul, cu județul lui, este bântuit de plăgi egiptene, sleit de secete consecutive, de inundății, de prăpădul cutremurului, de lipitorile streine tot mai sporite și de atâtea poveri, cari fac pe profesori, pe elevi, pe părinți să nu mai privească seninul cerului și să nu mai descrețească fruntea.

Imensele greutăți pe cari încă le străbate neamul nostru încep a fi biruite. Cerul posomorât începe a se lumina. Din propria ei cenușă pasărea Phenix se ridică. Și orașul Bârlad caută în pulbera cenușii sale bobitele aurului său sufletec.

Acei cari astăzi, cu plete argintii, melancolici, cari, cândva, au jurat să nu înceteze o clipă lupta pentru ridicarea neamului, trebuie să predeie generațiilor viitoare talismanul continuității. Ei trăesc și au datorita ultimilor mărturisiri. Din suferințele și durerile trecutului, din decepții și amărăciuni, trebuie să alegem mărgeanul și să încredințăm tineretului comoara pe care n’o poate închide mormântul. Nu „avântul” tinereții noastre, dar jurământul nobil al adolescenții sincere și nepervertite trebuie transmis generațiilor care ne succedază. Crima de a introduce în fundul mormântului avântul nobil primit de la generațiile înaintașe, jurământul tainic, va face să apese pământul mai greu de cât asupra celor cari nu l-au cunoscut și nu l-au depus.

De pe ruinele cetății Bârladului facem un călduros apel pentru întovărășirea la o muncă practică și folositoare solidarității naționale. În această nemiloasă epocă de sacrificii pe altarul patriei, nu tocmai avântenii trebuie să lipsească.

St. Manole

Un cal

O furtună de cataclism ne sfâșie mândra noastră Basarabie. Soarele plânge cu roze de foc și se ascunde sub zăbranic de nori. Luna apune suspinând în noapte de vifor. Norii năvălesc în doliu de moarte. Și vara se topește în desnădejde de sânge. Valurile de grâu își pleacă spicul aurit sub jugul cel greu. Florile se usucă pe drumuri părăsite. Românii își ascund rana în profunzimi de suflet și-și usucă lacrimile în tăcere și îndelungă răbdare.

Pribegii își croesc drumuri de părăsire, iar cei rămași, de chin și jale. Căile îi împrăstie... Podurile se sfarmă... Apele le înghit și le ascund în adâncuri mult profunde. Armatele se risipesc cu sufletul gol și mut. La cruce de calea ce închide locuri pustii, răsare un călăreț în galop desnădăjdut. Calul dă goană ca cel cu șapte inimi din povestea năzdrăvană.

Coama-i neagră zboară în vânt... E chipos, înalt, ager și mlădios în mișcările lui repezi ca vântul. Ochii cuprind zarea înghițând drumul. Coadă se sbate, ca în innot de valuri. Pulbere de praf îl învălue. Și’n nechezat cheamă depărtările... În goana nebună numai soarele îl mângâie în lumini de raze...

Călărețul își stăpânește svăcnirile de inimă. Din prigoană, dușmanii se apropie. La somația ucigătoare, el se asvârle depe cal. În locul său încalcă dușmanul crunt și ademenit de atâta frumusețe amețitoare. Alții se năpustesc la fel. În învălmășeala darului de proprietate, stăpânul iubit și îngrozit se depărtează urmându-și năucit calea... O detunătură de pușcă... Și încă una... Și altele multe. Și ropot de armate... Strigăte și larmă...

Doi morți rămân pe drumuri, în sânge, la doinire de vânt. Dușmanii curg puhoi... Nu se uită la morți. Un al doilea dușman încalcă în goana calului, care-și caută salvarea. El necheză cu plâns sfâșietor...

Ecoul se prelungește în cele patru puncte ale zărilor universului întreg...

Stăpânul ajuns la răspântie, după prigoana de iad, își capătă răsuflarea. Înădușit tot, îi aruncă ultima mângâiere. Calul aleargă ca o nălucă mereu în vânt Coama i se răzvrătește, ca noaptea cea neagră. Ochii îi lucesc ca două fulgere, ce sfârteca văzduhurile, cu iluzia scăpării în patria mună, alături de prietenul iubit.

Pânza de gloanțe îl inconjoară. El se scutură și aruncă povara acestui nou dușman. Acesta se prăbușește sub aceeași soartă de goană hrăpărită. Necentenit pânza otrăvită de gloanțe se indesește din toate părțile. Picături de moarte topesc mereu pe cotropitori, în pământul stropit de sânge.

Calul scapă, ca prin minune. Cu nările în vânt își ia necentenit sborul. El părăsește cimitirul de morți. Lasă cu groază râul cel roșu, ce-i încremenește din cale în cripta pământului, cu ochii la cer, sau cu fața înfundată în pământul cald. Nemărginirea câmpiilor îi desfășoară limanul de scăpare. Calul ajunge singur. O ia razna pe șosele neumblate... Aleargă în

necunoscut... Străbate întinderi, ce suspină în ierburi veștede... Apucă poteci incurcate în pustii. Se ascunde în păduri, ce-și îngână durerea în fredonare de frunze. De acolo, au fugit și pasărea și fluturile și tot ce a fost frumos altă dată.

Cu trupul scaldat în năduseală își caută nebun satul cu vatra lui scumpă. Nu bea nici apa de izvor. Nu se îmbată nici din mireasmă de fân înflorit, care a mai rămas după înfiiorarea cotropirii. Se pierde mereu în așteptarea Românului prieten și părinte, ca să-și împletească viața lor cu foc și vitejie. El spintecă întinderile fără încetare, cu acelaș strigăt disperat de dreptate al pământului înstrăinat. Acesta i-a plămădit pe amândoi din seva Românilor cu trecut glorios și viitor plin de nădejdi.

Ecourile se prelungesc mereu ca să unească pribegii cu frații dela căminurile lor libere... Ele străbat și inima celor rămași. Și până la înlăturarea minunii, simfonia, durerii înăbușite, răsună în prelungirea plânsului armăsarului pierdut în stăpa așteptării...

M. L. C.

PAGINA CAMINELOR CULTURALE

Căminul Cultural Județean

DISPOZIȚIUNI

1. Domnul Ministru Subsecretar de Stat General de Divizie I. Popescu potrivit ordinului Nr. 1483/1941 al Domnului General I. Antonescu, comunică că s'a aprobat ca cele 3500 Cămine Culturale din Țară, pe care le are Fundația Culturală Regală „Regele Mihai I”, să-și poată ține adunările generale anuale, potrivit regulamentului acestor instituții.

2. Ministerul Afacerilor Interne a aprobat ținerea ședințelor publice în fiecare Duminică, organizate de Căminele culturale și cercurile parohiale din județ, însă fără nici o manifestație politică. Pentru orice abateri rămân răspunzători organizatorii acestor ședințe.

a) Societatea Română de Radio-difuziune cu Nr. 41434A/1941, comunicat cu ordinul Ministerului Afacerilor Interne Direcțiunea Ad-ției de Stat Nr. 299 A din 4 IV. 1941, a aprobat ca toate Căminele Culturale sătești, să achite un tarif preferențial de lei 300 (trei sute) anual, plătit în 4 rate trimestriale în loc de 780 cât este tariful normal. Acest tarif se aplică și locuitorilor depe teritoriul rural.

b) Fundația Culturală Regală, „Regele Mihai I” face cunoscut tuturor Căminelor Culturale a-i înainta de urgență, completat chestionarul trimis Căminelor cu circulara Nr. 2627 din Martie a. c.

Căminele Culturale, sunt rugate a reține la dosar o copie a acestui chestionar, care o va înainta Căminului Cultural Județean, odată cu raportul de activitate pe trimestrul April, comunicându-se și Nr. și data când chestionarul a fost înaintat Fundației.

c) Căminele Culturale, vor întocmi un Inventar al tuturor lipsurilor, nevoilor și intereselor obștești locale, care după ce va fi adus la cunoștința înregului sat, se va înainta Căminului Cultural Județean care îl va discuta cu Șefii Autorităților spre a stabili: ce poate realiza satul singur, ce poate realiza cu concursul Primăriei, al Județului și eventual al Statului. În acest mod s'ar cunoaște nevoile reale ale satului și s'ar da îndrumări și sprijin real.

Pentru siguranța sacrificiilor românești

Rânduiri de soartă să trăim cele mai mari clipe din viața neamului românesc, avem datoria să întindem ca un covor sufletele noastre în calea desăvârșirii viitorului acestui neam.

Pentru unificarea și perfectarea sufletului național în granițele lui firești, ni se cere astăzi tuturor cea mai mare efortare pentru spulberarea păcatelor trecutului și pentru deșteptarea unei conștiinți noi asupra rostului plugarului român, care trebuie să depeie o muncă mai sistematică la sporirea producției câmpului și să desfășoare o preocupare mai mare la valorificarea produselor muncii sale. Țăranul român și tovarășa lui de muncă trebuie să știe a se hrăni mai bine spre a putea munci mai cu spor, trebuie să știe a-și crește copiii mai sănătoși. Trebuie să știe să le procure îmbrăcămintea, să le asigure păstrarea sănătății.

Grija sufletului cere o dezvoltare paralelă cu dezvoltarea minții într'un corp deplin sănătos.

Dacă minunea cea mare a adunării neamului sub un acoperiș, a înfăptuit-o Dumnezeu și vitejia celor răpuși pe fronturi, cealaltă minune de a ne îngriji de înfăptuirea prefacerii și desăvârșirii sufletului, minții și trupului nostru, după cerința vremurilor, ne este rezervată nouă.

Pentru realizarea ei, însă, este nevoie de mobilizarea integrală și fără excepție a tuturor slujitorilor altarului, a tuturor dascălilor de școală, a tuturor elementelor funcționarești, să se ridice în numele sfintei lupte de prefacere a sufletului și simțirii românești.

Căldind oțelul acestui suflet nou al României de mâine, în Căminele Culturale, vom avea succesul pe deplin asigurat.

Nu în Căminul Cultural cel plin de inerție cerut și avut de către mulți. Ci în Căminul luptei permanente cu patimile vechi, în Căminul coordonării și sistematizării, în Căminul înfrățirii celor vrednici, în Căminul cunoașterii puterilor demuncă ale tuturor, a repartizării și folosirii lor.

Lăsând zămbetele ironiei și ale neîncrederei acolo unde e lumea cea vinovată a păcatelor, spre a nu face inutile jertfele fiilor neamului românesc din trecut și de astăzi, să pornim la lucru temeinic și hotărât.

„P. R.”

Câteva gânduri exprimate cu prilejul

Congresului Căminelor Culturale din județul Tutova

Va veni, desigur, vremea, când zările se vor însenina și timpuri de liniște și pace vor învăli iarăși biata omenire ieșită dintr'un războiu cum n'a mai fost pe lume. Omenirea așteaptă cu înfrigurare o viață de împăcare generală, de concordie și ajutor mutual, de dreptate socială și așezări politice care s'o ferească de noi sguiduri. Conducătorii popoarelor vor avea de data aceasta cea mai grea din misiunile cu care au fost însărcinați vreodată. Iar popoarele, răvna de a căuta prin ele înșile să-și găsească echilibrul unei vieți care să le asigure liniștea trebuitoare înăuntrul, ca și munca tihnită și harnică pentru o cât mai bună dezvoltare pe toate tărâmurile de activitate omenească.

Operă grea, extraordinară de grea, care nu se va putea duce la bun sfârșit, fără o înțelegere perfectă între popoare, iar în interiorul lor între conducători și conduși, fără o viguroasă acțiune de reparare a nedreptăților și de tămăduire a rănilor cauzate de războiu, și mai ales, fără o muncă încordată și rodnică, sub impulsul unei stări de spirit din cele mai bune.

În ceiace ne privește pe noi, Românii, un examen al conștiințelor, înainte de orice acțiune, este absolut necesar. Prea am păcăluit între noi, unii într'un fel, alții în altfel, ca să nu facem acest lucru. Căci numai astfel vom putea să aruncăm din sufletele noastre trecutul, pentru că să putem pași la o viață nouă, curați și luminați și cu cei mai mulți sorți de izbândă.

Problema aceasta nu se va putea rezolva decât de noi toți, dela cei mai de sus până la cei mai de jos, într'o unire și solidaritate perfectă, în înțelegere ca fiecare să muncască rodnic acolo unde se găsește, la rostul lui, conștient de rolul ce-l îndeplinește pentru binele și fericirea tuturor. Și dacă munca va fi stropită cu stropii înțelepciunii și credinței, ai moralei și omeniei, ai vieții fără prihană, minunea va fi ca și săvârșită. Aceasta în chip teoretic. Dar practic, cum ar trebui ca să se lucreze?

În primul rând să impune, prin forța lucrurilor, ca oamenii de nădejde să fie în toate rezorturile vieții naționale, de sus și până jos. Nu orice om poate să fie pus în posturi de răspundere, mari și mici. Deosebirea între oameni este evidentă. Poporul spune: „sunt cinci degete la o mână și nu se potrivesc”, iar cugetătorul Iorga adaugă: „lemn bun, rău: aceiași cenușă; dar nu aceiași flacăra”. Și apoi deosebirea aceasta între oameni se observă din tineret, când „adolescentul trebuie să fie modest” și până la bătrânețe, când „îmbătrânim, dar nu mai sfârșim cu învățatul”. Deci este greșit ca grăbiții și nepregătiții să se îmbulzească la posturi de răspundere, călcându-se în picioare principiul selecției valorilor și numai pentru că țin cu orice preț să se ridice, fără să-și dea seama însă că „mulți se ridică ca să aibă de unde cădea” — cum spune același gânditor.

Oamenii de nădejde în posturile de răspundere sunt doar ca drojdia din pâine, care face să dospescă și să crească aluatul. De calitate drojdiei atarnă calitatea pâinei. Experiența trecutului ne este încă vie în memorie. Știm ce însemnează oameni „ridicați ca să aibă de unde cădea”, oameni care au acrit aluatul românesc, oameni supuși păcatului, înfumurați și seci, buni de gură și răi de lucru, oameni ai „șperțului”, „chiulului” și „învârtelii”, această trinitate a răului, care a bântuit cu putere poporul nostru într'o vreme când era nevoie de cea mai desăvârșită înțelegere, cinste, omenie și muncă fără preget, desinteresare personală și jertfă de sine pe altarul patriei.

În al doilea rând se impune, tot prin forța lucrurilor, ca și condușii — adică poporul — să fie stăpâniți de aceleași simțăminte și aceleași năzuinți de a sprijini și aduce la îndeplinire măsurile salvatoare ale oamenilor

Mortalitatea copiilor în județul Tutova se urcă la o proporție de 30—50%. Bolile cele mai frecvente în județul nostru sunt: sifilisul, tuberculoza, pelagra și malarie. Sau talmăcite altfel: bolile capului plin cu băutură, bolile lipsei de aer și hrană, bolile porumbului crud și ale țăntarilor din bălțile de tot soiul, ale satelor.

Înainte de a vindeca medicul aceste boli, le vindecă munca slăruitoare a bunilor gospodari și mintea lor luminată prin Căminul Cultural.

Din 700.000 nașteri anuale, România dă morții un tribut

de conducere. Căci fără o înțelegere și o colaborare deplină între conducători și conduși, o repet încă odată, lucru mare nu se poate face. Tot așa cum fără făină curată și neamestecată cu corpuri străine, cu toată bunătațea drojdiei, nu putem avea o pâine de bună calitate.

Dacă așa stau lucrurile, este drept și legitim ca Statul, prin conducătorii lui, să-și împartă munca de refacere și reconstrucție a țării cu poporul însuși, în cea mai desăvârșită înțelegere și solidaritate. Căci trebuie să recunoștem că Statul are și va avea destule lucruri — și din cele mai grele — de îndeplinit. Rămân însă destule lucruri pe care poporul și le poate singur aduce la îndeplinire. Cea ce însemnează că și poporul însuși poate contribui la buna lui stare economică, morală, religioasă, socială și națională când vrea, neașteptând totul de-a-gata dela Stat.

Din tot ce s'a spus, se desprinde limpede nevoia unui al doilea organ, în afară de acela al conducerii de stat, un organ al condușilor, care să se ocupe exclusiv cu chestiunile ce privesc direct viața poporului din toate punctele de vedere. Acest organ simplu, dar armonios în compunerea și rezultatele lui, nu poate fi decât Căminul Cultural. Experiența de până acum, deși insuficientă, ne-a dovedit totuși superioritatea acestui organ, a cărui forță este însăși puterea solidarității tuturor fiilor unui popor în jurul unei idei mănuitoare și practice, puse în slujba tuturor. E lesne de înțeles, că în acest caz, concursul Statului nu mai poate fi decât director și de control.

Căminul, organ popular prin esența și scopurile lui, funcționează așa fel — după cât se știe din experiența de până acum — că nu rămâne nici un fel de manifestație omenească ne luată în seamă. Toate coardele acestui minunat organ vibrează cu aceeași intensitate și folos practic. Să amintesc câteva din ele:

Prin coarda vieții economice, căminul îngrijește ca plugăria, de pildă, să aibă pământ, capital, mașini și vite de muncă. Să desfășoare produsele agricole și să le industrializeze în comun, prin instituții create sub egida Căminului. Cooperativele de tot felul de aici vor primi directivele și focul sacru.

Prin coarda vieții culturale și religioase, Căminul va face să vibreze mai cu putere viața culturală și religioasă, având școala și Biserica ca forțe vii strâns unite și puse exclusiv în serviciul înaintării spirituale a poporului.

Prin coarda sănătății publice, Căminul va face ca sănătatea publică să nu mai fie o vorbă goală. Căci toate energiile urbane și rurale vor fi mobilizate în acest scop. Și va fi un mare câștig, o minunată disciplină, ca însăși cei ce trebuie să fie sănătoși, să se îngrijească de propria lor sănătate.

Pe latura morală apoi, prin Cămin vom avea cât mai mulți oameni buni „ca pâinea cea caldă” și cât mai puțini din aceia răi, de care „te crucești” cum pot să fie astfel, chiar și atunci când n'ar trebui să fie, neștiind, probabil, că „cel mai rău om e acela care nu poate fi bun nici atunci când e fericit” — cum spune prof. Iorga.

Cu un cuvânt prin Cămin toate greutatele, de orice natură ar fi ele, vor fi învinse, dacă mai ales însuflețirea va fi generală, dacă iubirea de țară și de neam va fi stăpână pe toate sufletele românești și dacă brațele și mințile tuturor se vor încorda într'o muncă fără răgaz, de sus și până jos, cu toată hotărârea și ambițiunea de a face din vatra fiecăruia „un cuib de vesel trai”, ori din satul și orașul fiecăruia „un colțisor de rai”, așa cum spune cântecul popular, din vremea minunatei acțiuni a lui Spiru Haret, la sațe.

I. C. A.

de 400.000 copii, în afară de numărul pe-lagrosilor, sifiliticilor, tuberculoșilor, etc.

Acest grozav tribut îl plătim numai din neștiința mamelor cari nu știu să-și îngrijească copiii.

Fundația culturală „Regele Mihai” convinsă de lipsa de pregătire a viitoarelor mame a hotărât și stăruie pentru funcționarea unei școli de gospodărie pentru fete, pe lângă fiecare cămin sătesc.

Conducătorii de cămine cari ajung la înțelegerea unor astfel de școli pentru fete și de plugărie pentru tinerii săteni, au înțeles adevăratul program urmărit de Fundația Culturală Regală „Regele Mihai”.

D-l Prefect Col. I. C. Zănescu, președintele Căminului Județean, a trimis tuturor Căminelor și d-lor primari din județ, următoarele circulări:

PREFECTURA JUDEȚULUI TUTOVA
Căminul Cultural Județean

Nr. 18113
1941, August 1

Domnule Președinte,
Domnule Director,

Odată cu luarea conducerii județului, am luat și conducerea Căminelor Culturale din cuprinsul lui.

Convins că aceste unități ale Fundației Regele Mihai I, sunt singurele organizații care pot îndruma și călăuzi viața cea nouă a statului, înfrățit pentru toate actele de vitejie și iubire la cele mai mari și grele zile din istoria neamului nostru românesc, în dorința de a-mi cunoaște colaboratorii, am rânduit convocarea adunării generale în ziua de 20 August 1941, orele 10 dimineața, în localul Prefecturii din orașul Bârlad.

La ordinea de zi sunt următoarele:

1. Ratificarea Președintelui Sfatului.
2. Completarea sfatului Căminului.
3. Descărcarea gestiunii anului 1940 și raportul de activitate.
4. Programul de activitate viitoare.
5. Bugetul pe anul 1941.
6. Diverse.

Fiecare delegat va fi împuternicit de către sfatul Căminului respectiv și va depune, în scris, raportul de activitate dela începutul anului 1941 și până astăzi, privind cu deosebire agricultura, activitatea pentru ajutorarea familiilor concentraților și cantinele pentru copiii săraci.

În conformitate cu dispozițiile Fundației, Dările de seamă, conturile de gestiune pe anul 1940 și bugetul pe anul 1941, trebuiau să fie înaintate până la Mai a. c., iar sfaturile completate cu nemobilizabili.

Dacă se mai găsec Cămine cu aceste lucrări încă neîncheiate, le vor depune la biroul adunării din 20 August crt., cu motivarea întârzierii.

În ritmul de cerinți ale timpului, conc lucrarea armonică a tuturor funcționarilor de Stat, județ și comună, este obligatorie. Călăuzit de dorința de lucru efectiv și real pentru binele neamului nostru, spre a evita sancțiunile prevăzute de ordinele în vigoare, cer tuturor colaboratorilor mei, îndeplinirea conștiințioasă a datoriei, pentru asigurarea biruinței ostașilor răpuși pe fronturi și pentru dezvoltarea viitorului patriei noastre iubite.

Președ. Căminului Cultural Județean
Prefect,
Colonel I. C. ZĂNESCU

PREFECTURA JUDEȚULUI TUTOVA
Căminul Cultural Județean

Nr. 18114
1941 August 1

Domnului Primar al Comunei
Județul Tutova.

Luând conducerea județului, întră în sarcina mea conducerea Căminelor Culturale sătești. Pentru coordonarea muncii acestor unități de înfrățire a fruntașilor gospodari, cu autoritățile și conducătorii satelor, veți binevoi a ne raporta care este partea D-voastră de contribuție, ca membru de drept în sfat, la bunul mers al Căminului.

Ne veți raporta colaborarea tuturor funcționarilor locali, a șefului de post, de secție, agent sanitar, medic, agronom, veterinar, preot, învățător, etc., această colaborare la curățenia satului, însuflețirea și menținerea unui spirit de solidaritate, fiind obligatorie.

Ne veți înainta o listă cu toți membrii Căminului, care primesc salarii dela Stat, județ și comună, pentru eventuale sancțiuni, conform ordinelor în vigoare.

Veți îngriji ca delegatul Căminului să nu lipsească dela adunarea generală a Căminului în ziua de 20 August 1941.

În cazul când în comuna D-voastră n'a luat încă ființă Căminul Cultural, ne veți comunica numele parohului, a directorului școlii și motivele pentru constituirea Căminului și cerând dela centru formulele necesare de constituire.

Președ. Căminului Cultural Județean
Prefect,
Colonel I. C. ZĂNESCU

Vieața Bârladului de acum 50 de ani

■ **Conferințele învățătorilor.** În ziua de 15 August curent, s'au început conferințele învățătorilor din județul nostru; ele se țin în localul școlii de băieți Nr. 3 din localitate.

D-l N. Vasiliu, revizorul școlar, prin o scurtă cuvântare, arată importanța acestor conferințe, după care au procedat la alegerea biroului rămânând d-sa ca președinte; amânându-se discuțiile pentru a doua zi, s'au înscris ca conferențieri d-nii: G. Popescu și V. Haram.

Vineri 16 curent, ambii au vorbit despre Metodologie, arătând pe larg importanța citirii și scrierii precum și modul lor de predare în școlile noastre rurale.

La fine d-l Gheorghiu propune a se forma o programă regulată în ținerea conferințelor, după care ședința se ridică la orele 12 din zi, anunțându-se pentru a doua zi Metodologia gramaticii.

■ **Ziua de 15 August,** hramul bisericii Mănăstirii Adam, a fost sărbătorită și în acest an, cu o pompă deosebită, față fiind un public foarte numeros, venit din toate

părțile județului nostru, precum și din județele învecinate.

I. P. S. S. Episcopul de Huși, după citirea Sf. Evanghelii, a ținut o cuvântare, în care a atins unele moravuri rele ale oamenilor.

Primirea vizitatorilor a fost bună și o deosebită amabilitate au arătat cu această ocaziune, cuvioasele maici ale monastirei Adam.

■ **Ziarul „Tutova“** se roagă lui Dumnezeu ca cele spuse de P. S. Sa Episcopul Silvestru cu ocaziunea conferinței eclisiastice să nu fie ca acelaia ce strigă în pustiu; se vede că onorabilii dela sus zisul ziar n'au știință că Ion Botezătorul e acela ce strigă în deșert. Ne mirăm de un lucru: cum glasul celui sfânt a avut răsunet în inimile tuturor credincioșilor pe când cei dela «Tutova» să arată așa de ingrăți față de Ion Botezătorul.

Noi din parte-ne dorim din contra ca cele spuse de Prea S. Sa Episcopul de Huși să fie ca acelaia ce striga în deșert.

Mai multă seriozitate nu le-ar strica celor de la «Tutova».

Informațiuni

■ **Conducătorul Statului nostru,** D-l General Ioan Antonescu a fost decorat de Marele Fuehrer al Reichului German, Adolf Hitler, cu „Crucea de Fier în gradul de Cavaler“.

Aceasta pentru vitejia armatei române, care sub comanda providențială a Generalului nostru, a hotărît drumul spre victorie în războiul hotărîtor de destine a a popoarelor europene.

■ D-l Colonel Zănescu C. Ioan, prefectul județului nostru, imediat după ce s'a prezentat la serviciu în dimineața zilei de 19 Iulie 1941, însoțit de d. Iancu Mihailescu Primarul orașului, a vizitat toate spitalele de răniți din orașul Bârlad, interesându-se în deaproape de starea sanitară și alimentarea răniților. Apoi a vizitat saloanele cu răniți mângâind și înbărbătând pe acei ce și-au vărsat sângele pentru patrie.

■ **In după amiaza zilei de 19 Iulie 1941 d. Colonel Zănescu Ioan, prefectul județului nostru, însoțit de D-l Lt.-Col. Groza Comandantul Legiunii de Jandarmi Tutova, a vizitat comunele din plasa M. K. Epureanu.**

In comuna Murgeni oaspeții au fost primii de autoritățile locale în frunte cu d-l Răianu primarul comunei.

S'a vizitat spitalele de răniți unde d. prefect a împărțit 500 țigări.

La inspecțiile făcute în comunele Rânzești și Cârja d. prefect s'a interesat în de aproape de felul cum s'au instalat autoritățile locale după refugiu și de stricăciunile cauzate de bombardamentele aeriene.

■ **Duminică 20 Iulie a. c. la ora 11 s'a ținut o adunare în sala de festivități a Primăriei orașului nostru, la care au luat parte șefii și funcționarii tuturor autorităților civile din orașul Bârlad.**

D-l Col. Zănescu C. Ioan, prefectul județului, într-o documentată cuvântare a arătat rostul funcționarului în organizația de Stat și a făcut un apel la toți slujbașii ca prin munca lor să fie la înălțimea vremurilor de astăzi, — de prefacere totală a țării.

A dat o serie de îndrumări asupra felului cum trebuie să funcționeze serviciile publice care trebuiesc puse numai în slujba cetățenilor.

A dat ca exemplu munca de fiecă clipă a D-lui General Ion Antonescu, Conducătorul Statului, care să fie tuturor crezul de toate zilele pentru binele patriei și neamului românesc.

■ **Prefectura județului Ialomița, cercetând a găsit că s'au făcut vinovați de neexecutarea măsurilor necesare bunei gospodării și lipsă de supraveghere a lucrărilor de interes obștesc, a amendat cu 1000 lei pe pretorul plășei Căzănești și 7 primari cu câte 500 lei pentru că n'au ridicat gunoii de pe șosea și n'au curățat scaefii de pe izlazuri.**

Fapta prefectului de Ialomița se cere imitată.

■ **Donații pentru răniți.** Cântăreții bisericești din Bârlad și Județul Tutova au donat pentru răniții din război suma de 7000 lei.

Cu acești bani s'a cumparat pânză și s'au făcut cămăși și cearșafuri de pat care au fost predate la spitalele din orașul nostru.

■ **Direcțiunea Liceului Industrial de fete „Neculai Roșca Codreanu“ din Bârlad, mulțumește pe această cale persoanelor de bine care au donat răniților diferite daruri după cum urmează:**

1. Părintele Moise și D-na Vasiliu au împărțit cornuri, țigări și cărți poștale, colectate dela eorășii bisericii Sf. Vovidenia.

2. Societatea Crucea Roșie Filiala Pucști, a împărțit răniților pachete cu friptură, caș, biscuiți, câte un sfert de vin alb, bomboane și o pasăre tăiată, prin Doamna Carp, Domnișoara și D-l Carp, Doamna Mironescu și Domnul Handoca.

3. Eleva Lupu Cleopatra din clasa III a a mai colectat încă suma de 2500 lei, în total până'n prezent 8000 lei pentru răniți.

4. Comuna Bogdănești Tutova, prin părintele Băbăi a împărțit răniților 500 țigări și 700 grame bomboane.

5. Comuna Dragomirești Tutova, prin părintele Stoica cu soția, D-l Primar Alecu Stoinea și D-l Gheorghe Stoinea cântăreț Bârlad, au donat pentru răniți următoarele: 25 șervete, 10 bucăți săpun de casă, 250 ouă, 53 pui vii, 15 rațe, 2 sticle sirop, 10 lămâi 35 pachete țigări.

6. Părintele Matei Hâncu a donat suma de lei 500 tot pentru sp'tal.

Cetatea Sufletului

urmare din pag. I-a

sufletului românesc, este compoziție dela început.

A doua cale — la care Guvernul deasemenea s'a gândit — este aceea a reformelor sociale și economice bine studiate și bine aplicate. Și a treia este aceea a unei acțiuni culturale, de moralitate publică și privată și de *practicare a virtuților creștine* mai ales — fără de care viața sufletească este un pustiu — este absolut necesară. Sufletul românesc va trebui să fie ferit de *imitații și de materialismul apăsător de suflete*, căci „când aurul și argintul locuiesc în inimă, credința, dragostea și nădejdea stau la ușă“, în afară de ceea ce *materialismul* apasă și altfel, că „*avuția apasă pe oameni și după moarte: cu piatră și fier* — după cum ne spune același gânditor.

I. C. Antonovici

Theodor R. Marinescu

În dimineața zilei de 5 August, s'a stins tăcut, la locuința sa, după o scurtă suferință, avocatul atât de bine cunoscut bârlădenilor, Theodor R. Marinescu.

Născut în 1870, Martie 7, în comuna Țândărei județul Ialomița, după absolvirea cursului primar urmat la Țândărei și Călărași, își completează studiile secundare și universitare la București, luându-și în Martie 1892 diploma de liceat în drept.

Intrând în chiar aseși an în magistratură, este pe rând: jude de pace la Huși, substituit la Bacău, supleant la Huși, și în fine procuror la Bârlad, calitate ce o deține până în Septembrie 1898, când se retrage din magistratură, înscriindu-se în baroul de Tutova. Dela această dată, a profesat avocatura la Bârlad neîntrerupt până în clipa când moartea cu brațul ei de ghiață l'a chemat în lumea umbrelor.

Post deputat și ajutor de primar, Theodor R. Marinescu și-a îndeplinit conștiincios mandatul, fiind totdeauna un înțelegător și un sfătuitor al celor mici și obișduiți.

Fie-i țărâna ușoară!

G. Nedelea

Magazinul Românesc
„UNIVERSAL RADIO“
Mitică Munteanu
BÂRLAD
Strada Regală Nr. 62

Aduce la cunoștința publicului, că este asortat cu tot ce trebuie pentru **aparate de radio** ultra-moderne. Construcții de aparate originale, montări, transformări și ori-ce fel de reparațiuni în această branșă. Incărcări și reparații de acumulatori. Se găsesc în permanență: lămpi, baterii și piese detașate pentru ori-ce fel de aparate. Asemeni se execută ori-ce instalații de electricitate. Prețurile cele mai convenabile și cu deplină garanție.

Citiți și răspândiți „Vocea Tutovei“

Cărți și Reviste

Margareta Toporaș

„Suflet de Femeie“
(Roman)

Încă o contribuție la scrisul bârlădean, este și romanul D-nei Toporaș, o distinsă institutoare din orașul nostru.

D-sa ne-a înfățișat în Beatrice — n'ar fi stricat poate să fi fost o Ileană — o femeie ideală ca mamă și soție, cu grijă de casă, de bărbat și de copii, modestă, bună, miloasă, iubitoare, dar în sufletul căreia ardea mocnit focul dragostei, al iubirii tăcute, pentru cel dintâi bărbat pe care l-a cunoscut și care i s'ar fi potrivit, mistuindu-și întreaga ființă într-o viață care a fost din această cauză un sbucium și o durere — un adevărat roman, așa cum autoarea ne-a înfățișat-o cu talent.

Un suflet moral învaluite totuși viața acestei femei, al cărei suflet nu era înțeleș de nimeni, pentru că nimeni nu putea bănuși că în ea sălășluște un suflet dornic de o iubire și mai puternică, și mai pură și mai adevărată, și mai plină de poezie și de tot ce este frumos și rupt din dumnezeire....

Scopul autoarei a fost atins: acela de a deștepta în toți cei ce înconjoară o femeie — părinți și soți mai ales — grija de a o cunoaște cât mai bine și a o feri să se aducă vreo jignire sufletului ei gin-

gaș și gata a-și cufunda întreaga ființă în vraja iubirii celei mai curate, prețuind nevoile sufletești, înaintea celor trupești, și suferind pentru ele.

„Progresul“. Foaie literară, culturală și artistică. Apare de două ori pe lună în București, str. Meteor 53, sub conducerea d-lui Vintilă Petrescu-Vrancea. Este în al VII-lea an de viață și se prezintă ca una din cele mai bune foi în acest domeniu, totdeauna cu un bogat și variat sumar. Printre colaboratori găsim și pe un bârlădean, d. inginer Cezar Cristea, un pasionat scriitor, precum și pe soția acestuia D-na Maria Chelsoiu-Cristea, o foarte apreciată pictoriță. E destul să amintesc că a fost profesoară la „Școala artelor uitate“ din Vălenii de Munte.

Ceia ce face interesantă această foaie este în deosebi pagina artistică. Nu-i număr să nu se găsească zeci de reproduceri de desene, peisaje, portrete, busturi, opere artistice picturale și sculpturale ale atâtor talentați artiști tineri, printre care și Bustul M. S. Regelui Mihai I, opera cunoscutului sculptor d. I. Dimitriu-Bârlad.

„Progresul“ satisface și cele mai pretențioase gusturi artistice și literare. Și numai pentru modesta sumă de 200 lei anual.

I. C. A.